

[Axel Kristensen.]

heller ikke få den store fordel, det vil være i udviklingsårene at være knyttet til en fast arbejdsplads. Det er en fejlurdering, der anlægges her af den socialdemokratiske ordfører. Det har intet som helst med angreb på lærlinguddannelsen at gøre. Jeg vil ikke i min branche for nogen pris undvære den faglærte arbejder, og jeg vil meget gerne, at der samtidig for den langt større part af uaglærte, vi har, bliver skabt mulighed for en rationel uddannelse og for fast tilknytning i de unge år, hvor disse unge mennesker formes. Al statistik om, hvordan det har været før, spiller ingen rolle. Det skal ikke være, som det har været før. Det skal være anderledes, og derfor har al henvisning til, hvordan det har været, ingen som helst betydning over for en nyskabelse, som skulle blive langt bedre end det, der har været.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet påstår, at vi med vore ændringsforslag vil lave loven om, så at ordningen får tendenser til, at det skal være de arbejdsløse, der skal uddannes. Overhovedet ikke! Det, det drejer sig om her, er det enkle: hvad skal de mennesker, der skal på skole, have for at klare det økonomisk? Dertil siger vi: principielt kan vi ikke anerkende, at folk skal have tabt arbejdsfortjeneste erstattet, når de skal uddannes. Det gør man ingen andre steder, og det kan vi heller ikke gøre her. Vi erkender på den anden side, at der må nogen økonomisk hjælp til. Det erkender vi også over for anden uddannelse, nemlig i form af uddannelsesfond, i form af legater og studielån og alt, hvad der nu kan være af forskellig slags hjælp til uddannelse, og det vil vi også gøre her.

Så skal vi finde en norm for denne hjælp. For den slags mennesker, der kan blive tale om, folk, som ikke er arbejdsløse, men som er voksne, i mange tilfælde gifte mennesker, har vi ment, at de kan klare sig for en uddannelseshjælp, der svarer til en arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi kan ikke forstå, at den mand, der har arbejde, før han tager på et 3 ugers kursus, og antagelig har garanteret arbejde, når han kommer hjem, og som har indtægter, der ligger over arbejdsløshedsunderstøttelsen, ikke i de 3 uger skulle kunne klare sig for det samme, som den, der er arbejdsløs i en længere

periode, skal kunne klare sig for. Vi fatter ikke, at hvis to mennesker skal på et sådant kursus og den ene er arbejdsløs og den anden har arbejde før og efter, så skal den, der har arbejde før og efter og ikke er udmarvet af arbejdsløshed, have større hjælp på skolen end ham, der gennem en længere periode er blevet udmarvet. Det er der ingen logik i.

Egentlig ville vi helst have den ordning, at det i det store og hele blev noget, som arbejdere og arbejdsgivere måtte klare med en hjælp, som alle under uddannelse får. Men vi ved, at her ligger der på visse områder uhyre vanskeligheder. Det er min faste overbevisning, at i den tid, der kommer, vil industrien i høj grad være villig til at bære byrden ved uddannelsen af sine folk, simpelt hen fordi det er nødvendigt at have uddannede folk, og fordi det kan betale sig at få dem uddannet. Det er altid, hvad der kan betale sig, der driver værket i denne verden. Men vi ved, der er områder og grupper, hvor folk skifter arbejde så hyppigt, at den enkelte arbejdsgivers interesse ikke er åbenbar, og at det ville være vanskeligt at få dem til at betale, hvad der burde betales.

Vi går ind for den ordning, der har fundet udtryk i vore ændringsforslag, fordi vi tillægger det uhyre betydning, at denne uddannelse kommer i gang. Vort ræsonnement har været: lige så mange timer vi tager folk, der har arbejde, fra arbejdet og sender dem på dagskoler, lige så mange timer — ikke på samme klokkeslæt, men i det store og hele — vil arbejdsløse få arbejde; således kommer der egentlig ikke nogen forøget udgift for samfundet derved, at man lader den, der kommer på skole, selv om han har arbejde, få det samme beløb, som en arbejdsløs ville have fået, for man sparer arbejdsløshedsunderstøttelsen et andet sted. Det er altså rimeligt, at de, der sparer udgifter til arbejdsløshed et andet sted, betaler dette skoleophold, og vi har prøvet at udforme det således, at disse fagforeninger ikke vil få større byrder, end de har haft i forvejen. De vil få flere i arbejde, og de vil spare arbejdsløshedsunderstøttelsen til dem, der går på skole. Jeg mener, at det, vi har foreslået, ville være det rigtige. Så er der spørgsmålet om den mindre ting, som hedder transporten. Vi finder, det er